

Roderes de bicicleta.

Des que les seves mans m'havien aixecat i m'havien deixat travada a una paret del garatge, com si fos una relíquia, em rosegava la pols de l'oblit. Però, com pot ser que no sentin recança? Si he circulat pels anys ajudant-les a empaitar els núvols! Si dia rere dia ens hem traslladat amunt i avall dels somnis! De sobte s'han fos tots els tràfecs que hem passat plegades, perquè elles ja m'han desguassat endins del farcell dels records. El que compta és el present, ho han deixat ben clar; però jo encara sóc diligent, malgrat la meva aparença.

Quan ens varem conèixer la primera ama i jo, feia poc que s'havia casat. Ella tenia unes cames fetes per donar-me equilibri, les seves mans, menudes i trafegoses, em conduïen la tebiesa que a mi em mancava i sempre pedalava amb una cançó al llavis.....: « *Maria de la O, que desgraciadita gitana tu eres teniéndolo to. Te quieres reír y hasta los ojitos los tienes morados de tanto sufrir....* »

Vivia al camp i es llevava a punta de dia per anar a treballar a la sedera.

En aquella època passàvem per un camí carreter, a dreta i a esquerra s'escampava la pagesia, pasturada pels silencis i per les preocupacions.

Un dia, des d'un marge, ens van començar a llançar pedres i a insultar-la:

– Xarnega...!

– Fot el camp d'aquí...!

Eren dos nois d'uns catorze anys.

Aleshores, ella, va redreçar el pedaleig i cap a casa, que hi falta gent. En arribar-hi no va parlar-ne amb ningú, d'allò; de ben segur que se n'avergonyia.

L'endemà em va tenyir de sang. Era el primer embaràs i aquella hemorràgia féu

que la nena naixés prematura. Llavors, a l'ama, li va tocar plegar de la sedera. Durant aquells temps la vida per a ella era com la d'una formigueta, no parava gairebé mai: S'havia d'afanyar a apariar la casa i a criar la nena, després, a donar el pinso al bestiar i a treballar la terra...i, si s'esqueia, m'agafava per anar a fer jornals.

I l'home...? Doncs, ell, sempre que podia agafava el portant per anar a caçar bolets, o la perdiu, o el porc senglar, o qualsevulla faldilla que se li poses a tir. Una nit, aquell tronera, em va deixar a casa d'una dona que jo no coneixia; aquesta dona i jo fèiem el recorregut cap al mas dos cops per setmana. Hi acudíem a ranvespre i retornàvem a la seva casa a altes hores de la nit. Una d'aquelles vesprades, jo estava ensopida dintre del garatge quan, d'amagatotis, va entrar-hi l'ama, amb molt de compte s'anava acostant on s'adeleraven aquells dos cossos; tot d'una es va esverar com mai abans ho havia fet i, com si hagués perdut el seny, va empunyar una escombria, colpejant-los. L'home semblava esparverat i sols apel·lava dient: No li peguis, coi...!, no li peguis...! Ja no va tornar a muntar-me mai més, aquella dona.

Me les he rodat de tots colors però mai m'he fatigat, sempre abocada a seguir de bell nou, fet que va esdevenir-se uns quants anys després, quan em va impregnar l'olor de l'ama jove. Des que la duia a estudi fins ara, el seu cos s'ha anat fent més i més ferm. Hem passat un fotimer de quilòmetres corrent intrèpidament, lliurant-nos l'una a l'altra; no ens importava si plovia a bots i barrals, perquè al final sempre amainava per convidar-nos a més. Fa cosa d'alguns mesos tot va canviar: Tornàvem de ciutat, els ocells ens assenyalaven que prompte es faria fosc, ara, malgrat això, ella pedalava amb deixadesa. De

sobte vam adonar-nos que ens encalçava una figura, governant una *amoto*; quan va aconseguir-nos en comptes de passar de llarg se'ns posà a ran. El frec a frec va fer que l'ama jove i jo relisquéssim cuneta avall. Seguidament, aquella figura, s'abraonà damunt nostre i va grapejar-li l'entrecoix. Ella intentava deseixir-se de la brida que la forcejava, però sense resultat. Durant un instant el seu cos va flaquejar; estava aterrida i per poder reaccionar es deia que ja no era una nena poruga i que era capaç de plantar-li cara a aquell marraco. Fent un esforç va esgarrapar un grapat de terra i amb fúria li tirà en tota la cara. Llavors va aprofitar per esmunyir-se d' ell i va fugir comes ajudeu-me, en direcció a un mas que es veia enllà. Sorprenentment, aquella nit la vaig passar al ras; van venir a arregar-me l'endemà.

Fins al cap de molts dies l'ama jove no es va veure amb cor de tornar-me a pedalejar. Arran de tot allò l'acompanyava a la feina i l'anava a buscar son pare, però l'home aviat se'n va cansar i per culpa d'això l'ama no feia més que rondinar molt empipada i l'ama jove gairebé sempre estava malmirrosa, així que per acontentar-les, ell alguna cosa havia de fer.

I un migdia solellós, mentre jo estava arrimada a la soca de la morera a punt de caure, inexorablement, dins l'ombra va fer cap l'home, menant la "DKV," en acabat d'aparcar, les dues ames se li van acostar. Ell, en un instant, ja era a fora, mirant-les amb una expressió d'alegria i llavors la va descarregar de la caixa de la furgoneta, mostrant-nos- la; « lluent i blanca com l'alba.»

L'ama jove es va posar a saltironar i, després de fer-li un petó a son pare, va pujar a la novella *Vespineta*, va dir-nos adéu i va començar a allunyar-se de casa, metre a metre, dia a dia; com si es deixes endur per la recent estrenada llibertat.